

(ve vlastním smyslu) a nikoli o *ristorno* podle pojišťovacího zákona, přísluší pojišťovateli nárok na premie v mezích ustanovení druhého odstavce § 63. Jest zásadou zákona, že smluvní poměr pojišťovací nepřetrvává zájmu na pojištění, a jest pro otázku *ristorna* nerozhodno, z jaké příčiny zájem na pojištění přestal, pokud se týče, se neuskutečnil.

Čís. 9328.

Byla-li do soudního smíru pojata lhůta, ve které může ta i ona strana odvolati smír, jde o lhůtu smluvní, pro niž platí předpisy §§ 902 a 903 obč. zák., nikoliv § 89 org. zák.

Námítka věci (smírem) vyrovnané jest námítkou hmotněprávní, nikoliv námítkou věci pravoplatně rozhodnuté, k níž by bylo přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 30. října 1929, R I 854/29.)

Návrh vymáhajícího věřitele, by na základě smíru byla povolena exekuce, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, ježto byl smír žalovaným odvolán a věc dosud není skončena. R e k u r s n í s o u d exekuci povolil a zároveň zrušil z úřadu další řízení ve sporu jako zmatečné, počínajíc nařízením roku na den 12. června 1929. D ů v o d y: Stížnost byla shledána opodstatněnou. Ve sporu týchž stran u p r v é h o s o u d u zn. sp. C IX 4397/28 o 1.770 Kč s přísl. uzavřen byl dne 15. května 1929 podmíněný smír, podle něhož zavázal se žalovaný, že zaplatí žalující na úplné vyrovnání žalobního nároku 900 Kč a na útratách částku 1.273 Kč 26 h do 10. června 1929 pod exekucí. Smír ten měl se státi pravoplatným, nebude-li žádnou stranou do čtrnácti dnů odvolán. Při nedodržení platební lhůty smírem stanovené oživuje celá pohledávka původně žalobou požadovaná 1.770 Kč s přísl. Poněvadž při soudním smíru jde o smlouvu stran, jest ve smíru stanovená lhůta k jeho odvolání lhůtou práva hmotného a mohl smír stranami býti odvolán nejpozději dne 29. května 1929 včetně. Strana žalovaná odvolala však smír podáním došlým na soud podle podacího razítka teprve dne 31. května 1929, tedy opožděně a jest nerozhodno, kdy podání to bylo dáno na poštu, poněvadž předpisy § 126 c. ř. s. a § 89 zák. o org. soudní o započtení běhu podání na poště při lhůtě práva procesního, nemají tu místa, nýbrž platí tu předpisy § 902 a 903 obč. zák., ježto jde o lhůtu hmotného práva. Na prvním soudu bylo, by vyrozuměl strany, že se smír stal následkem jeho opožděného odvolání pravoplatným a jest ustanovení roku na 12. června 1929 ve sporu a další ústní jednání, a jmenovitě přípuštění důkazu o tom, kdy podání smír odvolávající dáno bylo na poštu, zbytečným a zmatečným. Bylo proto odůvodněné stížnosti vyhověno, mobilární exekuce byla povolena a zároveň bylo další řízení ve sporu, počínajíc nařízením roku na den 12. června 1929, jako zmatečné z úřadu zrušeno.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu dlužníka potud, že zrušil napadené usnesení, pokud jím bylo ve sporu zrušeno z úřadu

pro zmatečnost další řízení, počínajíc nařízením roku na 12. června 1929, v ostatním dovolacím rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

V soudním smíru, uzavřeném dne 15. května 1929, praví se výslovně: »Smír tento stane se pravoplatným, nebude-li žádnou stranou do 14 dnů odvolán.« Správně uvedl rekursní soud, že nejde o lhůtu procesního práva, určenou k procesním úkonům stran, nýbrž o lhůtu práva hmotného, při níž neplatí předpis § 89 org. zák. o tom, že se do lhůty nečítají dny poštovní dopravy. Smír náleží ke smlouvám oboustranně závazným (§ 1380 obč. zák.) a lhůta k prohlášení v něm určená jest lhůtou smluvní, pro niž platí předpisy §§ 902 a 903 obč. zák. (srv. také rozh. čís. 6968 sb. n. s. o případu obdobném). Bylo tedy podati prohlášení o odvolání smíru nejdéle do 29. května 1929, tento den v to čítajíc, protože to byl den všední. Mylně tudíž tvrdí dovolací rekurs, že šlo o lhůtu soudcovskou a že stačilo, byl-li spis podán na poštu dne 28. května 1929. Jest bez významu, zda došla doporučená poštovní zásilka k poštovnímu úřadu v Praze již 29. května 1929 a zda mohla býti téhož dne soudem listonošem doručena. Mylným jest i názor stěžovatelův, že odnášení poštovních zásilek, určených soudu, zřízencem spočívá na vnitřním, stranám neznámém ujednání mezi soudem a poštovním úřadem. Takový způsob odnášení zásilek (poštovní odnášecí knihou) jest pravidlem předepsaným v § 63 jed. ř. ze dne 5. května 1897, čís. 112 ř. zák. a v min. nař. ze dne 11. ledna 1914, čís. 4 ř. zák., jakož i ve výnosu min. sprav. ze dne 11. ledna 1914, čís. 2 věstníku. Jediné rozhodnou skutečností jest, že spis, obsahující odvolání smíru, došel k soudu podle předpisů o nakládání s poštovními zásilkami až 31. května 1929, tedy po lhůtě. S těmito předpisy musí strana počítati a zaslati podání buď tak včasné, by normální cestou ještě ve lhůtě k soudu došlo, nebo učiniti opatření, by poštovní úřad zásilku hned po dojití sám soudu doručil (expres, srv. také § 345 jed. ř.). Uplynutím lhůty byla splněna odkládací podmínka, na niž byla pravoplatnost smíru vázána a smír stal se vykonatelným. Jest pravda, že ve smíru nebylo řečeno, zda má býti odvolání smíru prohlášeno k soudu, či k spolusmluvníku a mohl by o to býti spor. Ale v tomto případě stály obě strany souhlasně na stanovisku, že se odvolání smíru mělo státi u soudu. Vždyť stěžovatel poslal podání soudu a ještě při ústních jednáních dne 12. a 19. června 1929, když se již zástupce druhé strany ohradil proti konání roku a tvrdil, že se odvolání smíru stalo po uplynutí lhůty, ani slovem se nezmínil, že poslal také dopis zástupci odpůrce s odvoláním smíru a přednesl toliko, že odvolal smír včasné, protože podal zásilku u poštovního úřadu v Teplicích-Šanově již dne 28. května 1929 a že tato došla do Prahy dne 29. května 1929. Jsou tedy dotyčná tvrzení dovolacího rekursu i přiložený opis dopisu ze dne 28. května 1929 i nabízené další důkazy nepřipustnými novotami, k nimž nelze v rekursním řízení přihlížeti.

Naproti tomu jest stěžovatel v právu, pokud vytýká, že »rekursní

soud překročil meze své příslušnosti, když nejen povolil exekuční návrh prvním soudem zamítnutý, ale také ještě současně z moci úřední zrušil celé jednání, týkající se této sporné věci, počínajíc rokem dne 12. června 1929, jako zmatečné«. V této exekuční věci jde jen o to, zda měla být povolena navržená exekuce podle soudního smíru ze dne 15. května 1929, čili nic. První soud návrh zamítl. Vymáhající strana podala rekurs, v němž navrhovala toliko, by žádost o povolení exekuce byla kladně vyřízena a jí byly přisouzeny útraty exekuční žádosti i rekursu. Jiného návrhu, zejména na zrušení dalšího řízení tam nebylo. Rekursní soud vyhověl rekursnímu návrhu a tím byl jeho úkol vyčerpán. Okolnost, že procesní soud po odvolání smíru nařídil ústní jednání na den 12. června 1929 a pak zase na den 19. června 1929 a že jednal jak o včasnosti odvolání smíru, tak ve věci, nezakládá žádného z důvodů zmatečnosti, vypočtených přesně v § 477 c. ř. s., k nimž by bylo přihlížeti z úřadu. Rekursní soud také žádného z těchto důvodů neuvádí. Při ústním jednání dne 12. června 1929 ohradil se zástupce žalující strany proti nařízení roku, poukazuje na smír, který byl odvolán až po uplynutí lhůty. V tom jest obsažena námitka smlouvy o obnovu (věci vyrovnané), která není námitkou věci pravoplatně rozhodnuté (§§ 240 a 261 c. ř. s.), nýbrž námitkou hmotněprávní, o níž nutno rozhodnouti rozsudkem, ač nedohodnou-li se strany jinak (srv. také rozh. čís. 1744, 2527 sb. n. s. a také již rozh. 338 sb. Nowakovy dřív. nejv. s. dv. ve Vídni). V tom směru bylo tedy rekursu vyhověti a příslušnou část usnesení rekursního soudu zrušiti.

Čís. 9329.

Pojem interese podle § 368 ex. ř.

Zákon, mluvě o interese neb o náhradě škody, rozumí tím jednak plné zadostučinění, jednak náhradu skutečné škody podle §§ 1323 až 1324 obč. zák. Předpis § 368 ex. ř. nezakládá nový nárok, nýbrž míní nárok na náhradu škody podle předpisů občanského zákona.

(Rozh. ze dne 30. října 1929, Rv I 456/29.)

Žalovaný pronajal žalobci na řadu let byt prý ve svém domě. Žalobce dal ze svého dosavadního bytu výpověď, nemohl se však do nového bytu nastěhovati, ježto žalovaný nebyl vlasníkem domu, v němž byl onen byt. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody 40.298 Kč. Procesní soud první stolice přiznal žalobci 6933 Kč, odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného, k odvolání žalobce zvýšil přisouzený peníz na 7.997 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

Důvody:

Dovolatel, odvolávaje se na doslov § 368 ex. ř. o plnění interese nebo náhrady škody, zastává názor, že žalobce (vymáhající věřitel) může se